

tinget. Men for at den herskende Uvisshed og Utryghed kan blive hævet, maa der kunne findes en Udvej. Ministeren maa enten under den ene eller den anden Form, men hurtig og uden Mulighed for, at der bagefter kan rejses Tvivl om Undersøgelsens Vederhæftighed, lade fremkomme en Redegørelse, der kan bringe den offentlige Mening i Ro igen. Den naturlige og af Forfatningen anviste Vej vilde være en Rigsretsanklage. Tvivlen har bredt sig til Samfundslag, der absolut ikke ønske, at Justitsminister Alberti skal gaa ud af denne Sag som en slagen Mand. Dette og meget andet er Aarsagen til, at en nøjagtig Udredning af Justitsminister Albertis Forhold efter vor Mening er bleven ikke blot ønskelig, men nødvendig, og mest nødvendig for Justitsministeren selv. Thi ellers vil han faa hele den Del af Offentligheden, der har staaet paa hans Side, afgjort imod sig, fordi Tvivlen er rejst."

Formanden: Jeg vil henstille, om ikke det ærede Medlem kunde indskrænke sine Oplæsninger noget og gøre noget mindre Brug af Citater.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borgbjerg): Jeg skal selvfølgelig imødekomme den højtærede Formands Henstilling. Jeg havde kun endnu et Citat, men det skal jeg saa undlade at oplæse. Jeg mener nemlig, at det har sin Betydning, at jeg her slaar fast, i hvilken Grad og med hvor stærke Ord disse Krav om Undersøgelse ere rejste fra Politikere af alle Lejre og fra Pressen undtagen fra Regeringspressen i allersnævreste Forstand. Jeg vilde ogsaa have tilladt mig at oplæse et Citat af et andet konservativt Blad, nemlig „Nationaltidende“, som i meget stærke Ord, endnu langt stærkere Ord end „Berlingske Tidende“, bryder Staven over Justitsministerens Administration og kræver en Undersøgelse og siger, at det kan slutte sig til Socialdemokratiets Forslag om en saadan parlamentarisk Kommission eller om andre Forslag, der maatte komme frem, blot der kan finde en retfærdig og upartisk Undersøgelse Sted. Jeg lægger nogen Vægt paa dette Blads Mening, fordi dette Blad jo som bekendt, saa længe det paa nogen Maade var muligt, har støttet Justitsministeren og overhovedet har indtaget en meget velvillig Holdning overfor Regeringen og dens Politik. Men jeg skal altsaa ikke oplæse det. Maaske kunde jeg faa Lejlighed til under en senere Debat at nævne et Par enkelte Linier deraf.

Hvorledes har nu Justitsministeren selv taget hele denne Sag og dette almindelige Krav om en Undersøgelse af Forholdet imellem hans Administration og hans private Forretning? Efter min Mening, og vistnok efter manges Mening, har Justitsministeren ved hele sin Holdning for alle, der kunne forstaa, indirekte erkendt, at han staaar svagt i denne Sag. Hans Forsvar her i dette Ting eller i Pressen har ikke været af den Art, at man uvilkaarlig har maattet sige til sig selv: Det er en uskyldig Mand, der taler i retfærdig Harme over disse Beskyldninger, der regne ned over ham. Det har ikke været det Indtryk, som den offentlige Mening har faaet, man har tværtimod gennem Justitsministerens Taler, gennem hans Presseartikler faaet det Indtryk, at her staaer en Sagfører, som forsvarer sig i en vanskelig Sag, en vanskelig Situation, med de klogeste Sagførerindlæg, som det er ham muligt at konstruere. Jeg fremdrog i Efteraaret den mærkelige Dispensation, den økonomisk meget værdifulde Dispensation til de Adolphsenske Bygninger paa Jagtvejen. Da gjorde Justitsministeren ikke, som han kunde have gjort, aabent og frit Rede for Sagen og sagde: Javel, jeg har leveret 4,200,000 Mursten til disse Foretagender til en Pris af 85,300 Kr., det har jeg gjort, men det var da en ærlig Sag, at jeg fra mit Teglværk leverede et saadant Foretagende en saadan Leverance. Adolphsen har ganske vist faaet Dispensation, men den vilde jeg ogsaa have givet andre under lignende Forhold. Men saadan optraadte den højtærede Justitsminister ikke. Den højtærede Justitsminister søgte paa alle mulige Maader at dække over det Forhold, han brugte Udtalelser, som findes i Rigsdagstidenden, som kun kunne give dette høje Ting og Offentligheden det Indtryk, som siden har vist sig at være urigtigt, at Justitsministeren ikke i mindste Maade har været interesseret i disse Foretagender. Først derefter blev det oplyst ved en Leverancekontrakt, som jeg har tilladt mig at forelæse i dette høje Ting, at Justitsministeren paa det allerstærkeste var økonomisk interesseret i disse Foretagender. Jeg siger, hvis den højtærede Justitsminister havde følt sig ren i denne Sag, havde han straks lagt Kortene paa Bordet, straks fortalt dette høje Ting og Offentligheden Sagens fulde Sammenhæng. Men dette, at den højtærede Justitsminister dækkede over det graverende Punkt, som først senere under en Retssag bliver fremtvunget, alene dette